

VRAŽDA
MEDZI
PRIATEĽMI

LIZ LAWSON

NAPÍNAVÝ YA TRILER O PARTII KAMARÁTOV, KTORÝCH ROZDELILA VRAŽDA

VRAŽDA
MEDZI
PRIATEĽMI

LIZ LAWSON

VRAŽDA
MEDZI
PRIATEĽMI

slovar

Text copyright © 2025 by Liz Lawson

Cover art copyright © 2025 by Sasha Vinogradova

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Kristína Smolková 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

ISBN 978-80-556-7344-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Liz Lawson: Murder Between Friends*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC, New York, roku 2025,
preložila Kristína Smolková.

Zodpovedná redaktorka Eva Terrero

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bojnická 10, 831 04 Bratislava, 2026.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Pre mojich chlapcov Kowitovcov.

ALLY

6. OKTÓBRA

„AKÝ MÁŠ POCIT z toho, že dnes púšťajú vraha z väzenia?“

Tú otázku na mňa ktosi zakričí spoza pletiva tiahnuceho sa okolo celej školy, keď prechádzam krížom cez školské parkovisko. Otočím sa a zbadám mladú reportérku, ako na mňa nadšene zíza spoza spleteného drôtu.

Zjavne nevie, kto som.

Udržujúc očný kontakt, zovriem kľúče od domu, ich ostré okraje sa mi zaryjú do citlivej kože na dlani. Snažím sa rozhodnúť, čo mám robiť. Čo povedať. Ako ďaleko chcem zájsť.

Uplynie pár sekúnd, jej úsmev sa začne vytrácať.

„Jakea Hansona?“ nadhodí, akoby existovala možnosť, že neviem, o kom hovorí. „Dnes ho pustia. Po tom, ako si odpykal iba,“ nasleduje odmlka, počas ktorej loví v pamäti, „trinásť mesiacov zo svojho trestu odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov až doživotie. Vracia sa. Do Brawneru. Aký máš z toho pocit...“

Búšiace srdce mi naráža do hrudného koša. Pomaly k nej pristúpim. Vyžaruje zo mňa taký intenzívny hnev, až sa čudujem, že ho nevyčítí – že neutečie.

„Väčšina obyvateľov mesta je veľmi nespokojná.“ Táto pani nevie, kedy prestať. Očividne si moje mlčanie vysvetlila nesprávne ako nevedomosť. „Rozhodnutie zrušiť jeho rozsudok je nesmierne kontroverzné, čo zrejme vieš,“ dodá rýchlo, akoby si zrazu uvedomila, že možno nie som až taká hlúpa. „Vzhľadom na to, že to urobili na základe procesnej chyby a nie dôkazov o jeho nevine... Aký z toho máš pocit? Študuješ na Brawnerskej strednej. Poznala si Miriam Appelbaumovú? Alebo Jakea? Poznala si ty Jakea? Videla si, ako sa v ten deň pohádali?“

Zastanem na svojej strane pletiva. S očakávaním sa ku mne nakloní. Myslí si, že sa jej chystám zlepšiť deň, dať jej skvelé vyhlásenie, ktoré bude môcť použiť vo vysielaní. Že jej poviem, ako ma Jakeov návrat domov *desí*. Aký bol agresívny.

„Počúvajte,“ zasyčím na ňu, „Jake Hanson je nevinný. Chápete? Nikoho nezavraždil. Môžete ma citovať.“

S tým odkráčam.

Vnútri to na chodbách vrie zlou energiou. Tým druhom, ktorý predchádza nepokojom, keď ľudia začnú kadečo podpaľovať. Všetci sú napätí.

Niektó do mňa vrazí, a keď zistí, kto som, na ospravedlnenie sa vykašle. Miesto toho začujem nevraživé zamrmlanie: „Vrahova štetka.“

Hoci som dostala už aj horšie prezývky a ani zďaleka to nie je pravda, nezareagujem len s vypätím všetkých síl. Nemôžem. Nemôžem im dopriať to uspokojenie – nie preto, že by som nechcela, ale preto, že ma Henry prinútil sľúbiť mu to. Až príliš dobre ma pozná a vyhlásil, že dnes je obzvlášť dôležité, aby som to nechala tak.

Ublíži mi to, no poslúchnem ho. Dovolím tomu kreténovi odísť, nepútam na seba pozornosť a bez ďalšieho incidentu vojdem do triedy na prvú hodinu španielčiny.

Väčšinu z nej strávim na mobile. Seňora De Hoyosová si to ani nevšímne alebo ju to v skutočnosti nezaujíma – tak či onak nikto nedáva pozor –, takže si môžem v pokoji čítať, aké hrôzy tvrdia ľudia na internete o mojom najlepšom kamarátovi a jeho rodine.

Všetci sa pohoršujú nad tým, aké je príšerné, že Jakea prepustia, že je vrah, že naše súdnictvo je na smiech. Na spravodajských portáloch, ktoré sa v podstate ničím nelíšia od bulváru, vychádza kopa článkov plných dezinformácií a vyjadrení s cieľom poštvať ľudí proti Jakeovi, Henrymu a celej rodine Hansonovcov. Na tento typ vykorisťujúcej žurnalistiky sa zvykol večne sťažovať môj oco – záleží pri ňom jedine na počte kliknutí.

Snažím sa to pozorne sledovať. Tie najagresívnejšie komentáre nahlasovať. Uistiť sa, že nikto nezavesil adresu Hansonovcov na verejné fóra ako po Jakeovom zatknutí skoro pred dvomi rokmi.

Nahováram si, že na tom, čo robím, záleží, no viem, že nie. Tie komentáre nikdy nezmažú.

A to, kde bývajú Hansonovci, už všetci vedia.

„Ally?“ Z ubíjajúceho nekonečného scrollovania ma vyruší niečí hlas.

Pred mojou lavicou stojí Taylor Rudloffová, zastupujúca šéfredaktorka školských novín *Brawneroviny*.

„Čo?“ Nevidí, že som zaneprázdnená?

„Ech,“ začne. S vystrčeným bokom na mňa zíza, úplne z nej vyžaruje, ako ma odsudzuje. „Hodina sa skončila.“

Poobzerám sa. Naozaj, všetci medzičasom odišli, teda s výnimkou Taylor a seňory De Hoyosovej, ktorá sedí za katedrou s vyloženými nohami a vlastným telefónom pred očami.

„Och,“ zareagujem, tvár sa mi rozpáli. Schmatnem svoju poničenú učebnicu a strčím ju do tašky.

„Si v pohode?“ spýta sa Taylor, bezpochyby z povinnosti a nie preto, že by ju to úprimne zaujímalo. Nie sme práve najlepšie kamarátky.

Našpúlím pery. „Nič mi nie je.“

„Určite? Lebo si tu ostala len tak sedieť, akoby si si ani nevšimla, že zvonilo...“

„*Nič mi nie je*,“ zopakujem dôrazne a ona prevráti oči. Čo si myslí, že jej porozprávam o tom, ako sa v skutočnosti mám? Že sa jej zrazu zdôverím? Priznám, že si robím starosti o Henryho, že som mu dnes poslala už šesť správ a on sa mi ešte neozval? Nie som hlúpa. Keby som to spravila, využila by to – napísala by o tom článok do novín v rámci pokusu vziať mi pozíciu šéfredaktorky.

„Jasné, Ally. Ako povieš.“ Posunie si tašku, aby jej nepadala z pleca. „Uvidíme sa neskôr.“

Vonku na chodbe Henrymu pošlem ďalšiu správu. Nič zdĺhavé, iba mu dám vedieť, že som tu preňho, ak by ma potreboval. Nie-žeby to nevedel. Naj kamošmi sme sa stali ešte v škôlke a naše priateľstvo vydržalo dlhšie ako takmer všetko ostatné vrátane kamarátstva s našou bývalou naj kamoškou Grace Tophamovou.

Hodnú chvíľu sa dívam na mobil, ale nič. Nemalo by ma to prekvapovať. Henry čelí totálnej katastrofe.

Zamierim do redakcie školských novín, kde je našťastie ticho. Všetci ostatní šli na druhú hodinu, ktorú som sa rozhodla vynechať. Už nedokážem sedieť na vyučovaní, mám na práci dôležitejšie veci.

Z tašky vytiahnem zápisník a položím ho pred seba na stôl.

Mám v ňom všeličo o pani Appelbaumovej, o časovej osi tej noci, keď ju zavraždili, o Jakeovi a jeho súdnom procese, ako aj informácie z novinových článkov či poznámky z diskusií o prípade na Reddite. Všetko som to začala zbierať, keď sme pochopili, že pre polišov je Jake hlavný podozrivý. Napadlo mi, že by mu to mohlo pomôcť. To, čo som povedala tej krave reportérke, som totiž myslela vážne.

Jake nie je vrah.

Tento chalan mi na základke požičiaval svoje obľúbené knihy. Chytil pavúky a púšťal ich von namiesto toho, aby ich zabil. Dokonca i potom, ako začal pracovať v obchode s platňami a zaplietol sa s Nickom Marionom a tými kreténmi, som vídala záblesky jeho starého ja.

Ako vtedy, keď Hansonovcom do okna narazilo vtáčatko a zlomilo si krídlo. Jake šoféroval hodinu, aby ho dopravil do

prírodnej rezervácie. Alebo vtedy, keď učiteľka angličtiny, pani Glasgownová rozsypala po celej chodbe na prízemí dve obrovské škatule papierov.

Jake patril k jedným z mála ľudí, ktorí zastali a pomohli jej to upratať.

Nemohol Appelbaumovú zabiť. Nemá to v sebe. A je viac ako na hlavu, že posledné dva roky strávil za mrežami, ale za to môžeme poďakovať Grace.

Zápisník mi neprezradí nič nové. Navzdory tomu čítam jeho obsah znova, zas a zas a zas, až kým ma nerozbolia oči. Potom ho zavriem.

Som v pokušení opäť napísať Henrymu, no zarazím sa. Musím mu dopriať priestor.

Miesto toho schmatnem svoj laptop a na Youtube vyhľadám video so zábermi správ zo dňa, keď našli Appelbaumovej telo. V našej štvrti sa strhol cirkus. Všade stáli reportérske dodávky, zastavovali sa tam ľudia zo školy, susedia civeli na vyšetrovateľov na mieste činu v bielych ochranných overaloch, ktorí vchádzali do domu a zasa z neho vychádzali.

Všetko som sledovala z okna svojej izby. Nedokázala som ani plakať. Slzy mi došli, keď dva mesiace predtým zomrel môj otec.

Hoci som všetky videá videla už miliónkrát, spustím ho. Poznám to naspamäť – texty reportérov, zábery Appelbaumovej domu, našej štvrte, Brawneru.

Zaujíma ma však, čo sa deje v pozadí.

Je všeobecne známe, že vrahovia sa s obľubou vracajú na miesta činu, preto skúmam tváre ľudí, ktorí sa dívajú spoza výstraž-

nej pásky. Chcem vedieť, či neobjavím niečo nezvyčajné. Nieko-
ho, koho som si dosiaľ nevšimla.

Posledné dva roky sa mi totiž v podvedomí ako bubnovanie
ozýva toto:

Ak to neurobil Jake, páchatel' je stále tam vonku, slobodne
sa pohybuje a nič mu nebráni zabíjať znovu.

6. OKTÓBRA

BRAWNERSKÉ NOVINY

Odsúdenie Jacoba Hansona za vraždu
vyhlásené za neplatné na základe
procesnej chyby

KATE CHAKRAVORTYOVÁ

Dnes majú prepustiť Jacoba Hansona
z federálneho väzenia v západnej Virgínii,
kde ho držali od polovice minulého roka.
Počas súdneho procesu, ktorý sa dostal do
celonárodných správ, ho usvedčili z úkladnej
vraždy Miriam Appelbaumovej, učiteľky
angličtiny na miestnej Brawnerskej strednej škole,
a odsúdili ho na dvadsaťpäť rokov až doživotie
za mrežami.

Pred týždňom však sudkyňa schválila návrh na zrušenie Hansonovho rozsudku. Na vysvetlenie tohto kontroverzného rozhodnutia sa sudkyňa vyššieho oblastného súdu v okrese Landon Andrea Johnsonová odvolala na dôkazy, ktoré odhalil Hansonov nový advokát Greg Kakova. Dosvedčujú, že štátny zástupca Richard Attia, ktorý viedol pôvodné súdne konanie v tejto veci, mal pomer so sudcom Richardom Walkerom, ktorý mu predsedal.

V dôsledku tohto škandálu bola zvolená nová štátna zástupkyňa Cassie Flynnová. Štát má tridsať dní na to, aby rozhodol, či prebehne nový súdny proces. Neoficiálne vyjadrenie Flynnovej naznačuje, že presne to majú v pláne.

„Blížiac sa prepustenie Jakea Hansona dokazuje iba to, že sa v priebehu minulého súdneho procesu vyskytli zjavné etické problémy, a nie, že je samotný Hanson v skutočnosti nevinný,“ uviedla štátna zástupkyňa Flynnová. Pán Kakova označuje nadchádzajúce prepustenie svojho klienta za „triumf amerického súdnictva“.

Čo treba o prípade vedieť

Dňa 16. decembra 2023 bola učiteľka anglického jazyka na Brawnerskej strednej škole Miriam

Appelbaumová sestrou nahlásená ako nezvestná po tom, ako nedorazila na ich každotýždenný obed.

O dva dni našli pani Appelbaumovú v mrazničke v jej garáži s ružou v ruke pritisnutou k hrudi. Súdny lekár určil ako príčinu smrti poranenie spôsobené tupým predmetom. Tento prípad otriasol veľkou komunitou mesta Brawner vo Virgínii a pritiahol pozornosť celonárodných médií.

Polícia sa onedlho zamerala na vtedy osemnásťročného štvrtáka na Brawnerskej strednej škole Jacoba Hansona, ktorého svedkovia videli, ako sa s pani Appelbaumovou len niekoľko dní pred jej smrťou pohádal na školskej chodbe. Podľa viacerých opisov pani Appelbaumová Hansona prichytila, ako na pozemku školy predáva drogy, a oznámila mu, že bude pravdepodobne vylúčený. Hanson sa prestal ovládať a, ako tvrdia viaceré zdroje, vrazil päšťou do skrinky.

Prípad sa začal objasňovať v jeho neprospech. Polícia našla vlas s Hansonovou DNA na koberci v obývacej izbe pani Appelbaumovej a jeho školský zošit pod jej gaučom. Okrem toho polícia vystopovala IP adresu obťažujúcej správy, ktorú pani Appelbaumová dostala z anonymného účtu na Instagrame, do domu Hansonovcov.

Vtedy sa prihlásila študentka Brawnerskej strednej a suseda Hansonovcov Grace Tophamová. Polícii povedala, že 15. decembra o 18.00 videla Hansona vojsť do záhrady za domom pani Appelbaumovej. Na sebe mal svoju džínsovú bundu, výrazný kus odevu s kresbou veľkého orliaka bielohlavého na chrbte.

Hanson tvrdil, že je nevinný a že mu bundu ukradli z auta, aby ho mohli falošne obviniť. Po dôslednom prehladaní vozidla ju však polícia našla pod kôpkou oblečenia v kufri špinavú od krvi. Následné testy preukázali, že šlo o krv pani Appelbaumovej.

To bol posledný kliniec do rakvy Jakea Hansona.

Dňa 17. januára 2024 bol formálne obvinený z vraždy a bola stanovená kaucia vo výške milión amerických dolárov. Neskôr v tom istom roku, po dvojtýždňovom súdnom procese, porota Hansona uznala vinným, pričom rozhodovanie trvalo necelé tri hodiny.

Kate Chakravortyová je vedúca spravodajkyňa pre Brawnerské noviny. Môžete ju kontaktovať prostredníctvom e-mailu katec@brawnerskenoviny.com.

HENRY

6. OKTÓBRA

V NAŠOM DOME SA nesvieti.

Mama na tom trvala. Vraj to odoženie reportérov, presvedčí ich to, že nie sme doma. Očividne to navrhol náš právnik. A moja mama spraví čokoľvek, čo navrhne pán Kakova. V tejto chvíli je podľa mňa doňho už napoly zamilovaná a môže jej to niekto zazlievať? Práve on vymyslel, ako Jakea dostať z väzenia.

Aspoň nateraz.

Z okna svojej izby vidím cez medzierku medzi závesmi reportérov na ulici – rozložili sa tam pri prvých správach o Jakeovom blížiacom sa prepustení. Cupotajú ako také šváby, pripravujú sa na hlavnú udalosť. Nezaujíma ich, že sa v dome nesvieti; na dobrý záber sú ochotní čakať celé dni.

Na záber Jakea, ako sa vracia domov z väzenia.

Jakea, ktorého som viac než rok nevidel. Jakea, ktorého som v dôsledku vlastného pocitu viny nikdy nešiel navštíviť do federálneho väzenia.

Momentálne neviem, čo so sebou, a tak sklzávam do starých koľají. Čítam si na internete neprajné komentáre o svojej rodine. Mám si z čoho vyberať.

V priebehu uplynulého roka záujem o Jakeovu situáciu opadol, predovšetkým preto, že nebolo nič nové ani povšimnutiahodné, o čom by sa dalo písať. Skončil vo väzení. Prípado uzavretý.

Po oznámení o zrušení jeho rozsudku sa to však zmenilo. Iba za tento týždeň vzniklo viac článkov ako za posledných šesť mesiacov dokopy. Čo vzhľadom na okolnosti dáva zmysel.

Môj brat sa dnes vracia domov po trinástich mesiacoch vo federálnom väzení a predtým ôsmich mesiacoch v okresnom väzení.

Počujem, ako dole pobehuje mama, narovnáva narovnané a hmká si popod nos. Z jej strany ide o kulmináciu dvoch rokov driny. Nikdy sa nevzdala nádeje, že Jake jedného dňa príde späť domov.

Mesiace po jeho odsúdení sme sa každé ráno budili s tým, že nám niekto nasprejoval hnusné slová na garáž alebo ovešal stromy toaletným papierom, no ona sa odmietla presťahovať. Napriek tomu, že prišla o všetkých priateľov. Napriek tomu, že nás všetci v meste nenávidia.

Napriek tomu, že z okien vzadu vidíme dom pani Appelbaumovej.

Pokúsil som sa ju presvedčiť, aby sme odišli, povedať jej, že by sme mohli začať odznova inde, ibaže ona odmietala. Bola presvedčená, že Jake sa jedného dňa dostane na slobodu, a chcela,

aby sa mohol vrátiť do domova zo svojich spomienok. Kašľať na všetkých ostatných.

Zostal som, lebo kam inam som mal ísť? Rozhodne som sa nechystal bývať s otcom – ten blbec sa stará len o seba.

Od rozčítaného článku o bratovi ma rozptýli nová esemeska.

Ťuknem na ňu, skôr než by som si v tom stihol zabrániť.

Je z utajeného čísla a píše sa v nej: *Tvoj brat zabijak by sa mal mať na pozore.*

Vlastne ma prekvapuje, že sa odosielateľ nepodpísal. Nik sa predsa netají túžbou vidieť Jakea mŕtveho.

Tá správa slúži ako dobrá pripomienka toho, že bez ohľadu na verdikt súdu, bez ohľadu na fakt, že bývalý žalobca a sudca sa mohli sprisahať, aby usvedčili úplne nevinnú osobu, ľudia aj tak veria, že môj brat je chladnokrvný vrah.

Ja nie. Nikdy som tomu neveril. Jake je všelijaký, ale vrah nie.

Niekoľko zaklope na dvere mojej izby.

„Henry?“

Mama.

Zdráhavo zaklapnem počítač. „No?“

„Čas ísť.“ Na hlase jej počujem, že plače. Myslím, že od šťastia. To je nové. „Greg by tu mal byť každú chvíľu. Tvoj otec...“

Stuhnem, čakám na neodvratné.

„... sa s nami stretne na mieste.“ Dokončí vetu bez toho, aby ho urazila. Ďalšia novinka.

„Idem.“ Skĺznem z postele, vezmem si tenisky a nasledujem ju dolu po schodoch.

Stále som neprišiel na to, čo poviem bratovi.

GRACE

6. OKTÓBRA

MAMA V KUCHYNI PRI KRÁJANÍ zeleniny pozerá priamy prenos z väzenia. Reportér na obrazovke nadšene opakuje, čo sa udialo za posledné dva roky.

Hneď ako ma zbadá, vypne televízor.

„Grace,“ osloví ma previnilo, akoby som ju pristihla pri sledovaní porna. „Teraz si prišla?“

Vyšťavene prikývnem. V škole dnes vládol chaos: reportéri v snahe získať vyjadrenia upchávali vstup na parkovisko, na hodinách nikto nedával pozor. Všetci hovorili iba o Jakeovi a za každým som pritom na tvári cítila ich pohľady. Väčšinu dňa som strávila predstieraním, že som si to nevšimla, ibaže predstieranie je vyčerpávajúce.

„Ako je vonku?“ spýta sa mama.

Nemyslí tým počasie. Keď Meghan zabočila na moju ulicu, privítala nás reportérska dodávka pred Appelbaumovej domom.

Zhodím tašku na stoličku. „Nie je to zlé. Len niekoľkí, čo parkujú na druhej strane ulice a robia zábery jej domu.“

Mama pokrúti hlavou. „Presne pre toto sme na jej sestru tlačili, aby ho predala. Jednoducho tam nedotknutý stojí. Hotové divadlo. Keby sa predal, nebol by dôvod, aby sa na našej ulici schádzali reportéri. Boli by na Hawthornovej, kam patria.“

Pri zmienke o Henryho ulici sa mi rozpália líca. Nepochybujem, že väčšina reportérov tam *je* a čaká na Jakeov veľký návrat.

„Uznávam, že je to bolestné, ale no tak, prešli *dva roky*,“ zasomre mama a otočí sa späť k zelenine. „Naháňa to hrôzu. Bolo by lepšie, keby ho predala alebo nechala nejakého developera, aby to tam zrovnal so zemou a postavil niečo nové.“

Áno, trochu to naháňa hrôzu. Možno viac ako trochu. No myslím, že tomu rozumiem.

Na mieste Appelbaumovej sestry by som takisto nebola schopná čeliť duchom v tej stavbe.

Ide o jeden z tých starých jednopodlažných tehlových domov, ktoré sa v súčasnosti z Brawneru takmer vytratil. Appelbaumová ho zdedila po starých rodičoch, ktorí v ňom prežili celé desaťročia – už dávno predtým, ako sa do štvrte prisťahovala moja rodina –, a začala v ňom bývať, keď nastúpila na Brawnerskú strednú ako učiteľka. Bývala tam len dva roky, keď ju zabili.

Mama si podľa všetkého spomenula, že sa ma neopýtala, ako sa mám. Znova položí nôž. „Dali ti pokoj?“

Prikývnem. „Nevideli ma.“

„Dobre.“ Vzdychnu si. „Nemôžem uveriť, že sa nám toto deje. Zase. To je ale zmätok. Všetci vedia, že to urobil... Toto akurát spôsobí chaos. On, späť v tejto štvrti, po tom všetkom... Je to absolútne nechutné. S tvojím otcom sme sa rozprávali, že by sme najali bezpečnostnú firmu, aby strážila náš dom. Pre prípad, že by sa o niečo pokúsil...“ Stisne pery, až jej zbelejú. „Bože-chráň.“

V spánkoch mi opäť prepukne tá vytrvalá, pulzujúca bolesť, ktorá sa prvýkrát ozvala včera v noci na párty. „Čítala som, že kým sa ho oficiálne rozhodnú znovu súdiť, musí na členku nosiť monitorovacie zariadenie. Dovtedy budem v poriadku. Nič nespraví.“

Neviem, či to vravím, aby sa cítila lepšie ona alebo ja.

„Tým si nemôžeš byť istá...“ namietne. Viac to nevydržím. Ak budem musieť povedať ešte jedno slovo o Jakeovi Hansonovi, začnem kričať.

Skočím jej do reči. „Môžeme zmeniť tému, prosím?“

Zachmúrene zvesí kútiky úst, no prikývne. „Áno, prepáč. Jasné.“

Nasleduje odmlka, keď sa snaží vymyslieť, o čom inom by sme vôbec mohli rozprávať, ak nie o *tej veci*, o ktorej všetci bez prestávky hovoria dva roky.

„Čoskoro by mali doraziť Evan a tvoja sestra. Prídu na večeru prebrať niečo k svadbe.“

„Prídu *dnes večer*?“ Znie to odsudzujúco, lenže, no, to vážne? Naša štvrť pripomína zoo, Jakea púšťajú z väzenia a... oni chcú rozoberať svadbu?

Mame stuhnú plecيا. „Nie je to najlepšie načasovanie, ale Lara potrebuje doriešiť posledné detaily. O pár týždňov sa berú. A aj tak si s Hansonovcami nie sme blízki.“

Už *nie*, pomyslím si. Moja mama a pani Hansonová bývali dobré kamarátky, no odkedy som polícii povedala, čo som v ten večer videla, neprehovorili spolu. Ďalšie priateľstvo, ktoré padlo za obeť katastrofe.

„Táto záležitosť s Jakeom by nemala zatieniť najdôležitejší deň v živote tvojej sestry. Ako sa hovorí, šou musí pokračovať. Budeš tu?“ Hoci to vysloví ako otázku, viem, že sa ma nepýta. Zvrtne sa bez toho, aby počkala na odpoveď, a zamieri k chladničke.

„Kde inde by som bola?“ zamrmlam jej chrbtu.

Lara je odo mňa o sedem rokov staršia a všetci ju majú radšej. Doslova všetci – nielen naši rodičia, ale aj učitelia na našej strednej, bývalí tréneri. Počas dospievania bola ona miláčik rodiny a ja... Nuž, niekedy uvažujem, či nie som omyl.

Keď sa nad tým zamyslíte, čakať s ďalším dieťaťom šesť rokov je dlho.

Kým som bola malá, Lara mi bola skôr druhou matkou než staršou sestrou. Naša mama pracovala na plný úväzok, a tak bola Lara tá, ktorá sa o mňa starala po návrate zo školy, chystala mi večeru, dokonca ma niekedy ukladala do postele. Bola moja hrdinka.

Zároveň však treba povedať, že sa odsťahovala, skôr ako som dostala prvú menštruáciu, a úspešne ukončila vysokú školu, skôr ako som zažila svoj prvý bozk. Niekedy sa mi zdá,

akoby som v jej očiach mala stále osem. Pred pár rokmi sa vrátila do Brawneru, aby nastúpila na právnickú školu vo Washingtone, a aj keď som v podstate dospelá, správa sa ku mne rovnako, ako keď som bola dieťa. Stále ma komanduje a ja jej to dovoľím, z veľkej časti preto, že má zvyčajne pravdu.

Teda, ja ledva zvládam učenie a spoločenský život, kým Lara nielenže tretí rok študuje právo, ale zároveň dvadsať hodín týždenne pracuje v miestnej právnickej firme. Život má pod kontrolou spôsobom, akým sa to mne nikdy nepodarí.

Je otravné, že budeme musieť stráviť večeru rozhovormi o svadbe, no aspoň jej budem môcť položiť všetky otázky, ktoré mi behajú hlavou. Tie, ktoré som sa príliš bála vysloviť zo strachu, aby si ľudia nepomysleli, že sympatizujem s vrahom, a nehovárali ma. Čo by sa jednoznačne stalo. Keď ide o Jakeovu vinu, všetci sú od začiatku fanatickí.

Než ho formálne obvinili, ktosi na sociálnych sieťach spustil kampaň *Usvedčte Jakea Hansona*. Šírila sa rýchlosťou blesku. Najprv si ju všimli miestne médiá, potom sa jej chytila tlačová agentúra Associated Press a získala celonárodnú pozornosť. Konali sa zhromaždenia pred policajnou stanicou i masívne zhromaždenia pred budovou súdu počas procesu. Ešte než šla porota rozhodovať, sa z verejnej mienky vykryštalizoval fakt: Jake Hanson je vinný.

Musím priznať, že ma to takisto ovplyvnilo. Nadobudla som vďaka tomu väčšiu istotu, že som ho v ten večer videla, že som sa zachovala správne, keď som šla nahlásiť, čo som videla.

Lenže čo ak som sa zmýlila?

Čo ak som v dôsledku prijatia verejnej mienky ako absolútnej pravdy poslala za mreže nevinného človeka?

„Len pre istotu.“ Mama začne vyberať jedlo z chladničky, ukladá plastové dózy na ostrovček uprostred kuchyne. „Robím cestoviny – môže byť?“

„Jasné,“ odvetím. Rozptýli ma nová esemeska z čísla, ktoré nepoznám.

Ide o skupinovú správu pre hromadu čísel, ktoré mi nič nehovoria, a píše sa v nej: *Zajtra pred školou za večierkou. Hanson je netvor a treba ho zastaviť.*

Dopekla, čože?

Jediné číslo v konverzácii, ktoré mám uložené, patrí Timovi Martinezovi a to neznačí nič dobré.

Reakcie začnú prichádzať okamžite:

Díkibohu, že to niekto povedal.

ZA

Áno!!! púšťajú z väzenia VRAHA a my tu máme len tak nečinne sedieť??

prídem

A potom jedna od Tima: *Grace, si v tejto konverzácii. V ten večer si ho videla!! Ako to môžu spraviť, keď si ho VIDELA pri jej dome??*

S rachotom pustím mobil na kuchynskú linku. Obracia sa mi žalúdok. Prečo ma musel pred všetkými prezradiť?

Prečo mi nemôžu dať pokoj?

„Všetko v poriadku?“ opýta sa mama znepokojene.

Roztrasenými rukami prevrátim telefón obrazovkou dolu.

„V pohode. Áno. Všetko je v pohode.“

Krátko nato dorazia Lara a Evan. Evan vyzerá vystresovane ako obyčajne, pod očami má veľké fialové kruhy.

Chodia k nám často, avšak zväčša v nedeľu na večeru. Na návštevu počas týždňa sú príliš zaneprázdnení, aspoň za normálnych okolností. Lara trávi čas buď v práci, alebo v škole a Evan pracuje asi sedemdesiat hodín týždenne vo firme svojej rodiny, ktorá sa venuje komerčným nehnuteľnostiam. Momentálne ju vedie Evanov otec, ale nie je žiadnym tajomstvom, že Evan ju chce jedného dňa prevziať.

Millerovci, Evanova rodina, žijú v Brawneri po generácie. Ich firmu ešte v polovici osemdesiatych rokov dvadsiateho storočia založil Evanov starý otec a podľa mojich rodičov majú v súčasnosti pod kontrolou približne polovicu nehnuteľností v meste. Okrem toho pracuje kopa Evanových príbuzných pre mesto – má bratrancov na polícii, jeho ujo velí hasičskému zboru... Ak chcete poznať môj názor, je to trochu pochybné.

S Larou obaja chodili na Brawnerskú strednú, no v tom čase sa sotva poznali. Bol v poslednom ročníku, keď ona chodila do prvého. Očividne bol *ten* chalan – ten, ktorému sa ľudia podlizujú, ten,

ktorému sa chcú podobať alebo s ktorým chcú chodiť. Jeden jeho bratranec je teraz druhák a ľudia sa k nemu správajú rovnako. Všetko preto, že sa volá Miller.

Keď sa Lara po vysokej nastahovala späť domov, s Evanom na seba narazili a dali sa dokopy. O niekoľko mesiacov to začalo byť vážne a zvyšok už poznáme.

Asi sú spolu zlatí, ale niekedy si vravím, že jej musel uviaznuť v mysli ešte na strednej. Popravde by som si po jej boku nepredstavovala práve niekoho ako on. Iste, je vysoký a dobre vyzerá, ibaže súčasne je to totálne protekčné decko.

Tuším ma odkaz jeho rodiny neohromuje až tak ako ostatných. Celý život mu nalinažovali, a pokiaľ to chápem správne, väčšinu času trávi strachovaním sa o to, či nesklame svojho otca.

V kuchyni sa konečne ukáže oco s hlasným: „*Ahoj!*“ Evan podskočí, pričom rozleje pohár vody, ktorý mu mama práve podala, po celej dlážke.

„Dokelu! Veľmi ma to mrzí,“ ospravedlní sa. „Bol to dlhý deň.“

„To nič, zlatko.“ Mama schmatne utierku na riad a čupne si, aby poutierala mláčky vody.

„Už sa situácia tam vonku upokojila?“ Oco vytiahne z chladničky fľašu vína. „Zachytil som koniec večerných správ a vyzerá to tak, že pred domom Hansonovcov sa rozložila skupinka reportérov. Jake sa asi každú chvíľu vráti domov.“

„Stále tam sú,“ informuje ho Lara.

„Smiešne, nie? Že ho pustia,“ nadhodí oco ako ozvena všetkých tých ľudí na včerajšej párty, ľudí z tej hroznej skupinovej správy. Všetkých v tomto hlúpom meste.

„Oco...“ začnem, no zarazím sa. Na hádku som príliš unave-
ná. Nemá to zmysel. Keby som sa začala zastávať Jakea, pozeral
by sa na mňa ako na blázna.

Namiesto toho sa obrátim k Lare. „Môžem sa s tebou na
chvíľku porozprávať?“

„Jasné.“ Vrhne letný pohľad na Evana. „Hneď som späť,
dobré?“

Evan prikývne.

„Tak čo?“ opýta sa ma, keď sa usadíme na gauči v obývačke.
„Ako sa držíš? Chystala som sa ozvať, ale, chápeš...“

„Svadba?“ doplním.

V poslednom čase ide vždy o svadbu.

„Hej. Ostávajú do nej necelé tri týždne!“ zareaguje napätým
hlasom a ja si uvedomím, že stres nedolieha iba na Evana. Bielu
blúzku na gombíky, za normálnych okolností dokonale vyžehle-
nú, má pokrčenú a na jej nohavičiach s jemným prúžkom zbadám
v hornej časti stehna fliačik. Dokonca aj plavé vlasy sa jej lesknú
menej ako zvyčajne. „Ale na tom teraz nezáleží. Ty si v poriadku?“

„Ja len...“ zmlknem. Ani pri sestre neviem, ako tú tému otvo-
riť, preto sa do toho rozhodnem skrátka vrhnúť po hlavu: „Jakeo-
vo prepustenie... som z toho trochu mimo. Stále premýšľam...
Nepomýlila som sa? Čo ak som ho v ten večer v skutočnosti
nevidela? Neposlala som na dva roky za mreže nevinného člo-
veka?“

Lara zmätene zvráťí čelo. „Ako to myslíš? Chápeš, že zru-
šenie jeho rozsudku neznamená, že je nevinný, však? Čoskoro
bude späť vo väzení.“

„Hej, ale...“ Výraz na jej tvári ma prinúti stíchnuť.

Čo to robím? Viem, čo sa chystá povedať – to isté, čo by povedali moji rodičia, to isté, čo by povedali všetci moji kamaráti v škole. To isté, čo povedala porota.

Jake je vinný.

A tak cúvnam.

„Vlastne neviem, ako to myslím. Len ma to trápi.“ Slzy, ktoré sa mi natisnú do kútikov očí, nemusím predstierať.

Sestra si ma chvíľu prezerá, potom ma objíme. „Máš také veľké srdce, Gracie. Mrzí ma, že sa toto deje. Mysli na to, že onedlho budem mať svadbu a bude úžasná, no nie? Sústreď sa na to pozitívne.“

Pri nádychu potiahnem nosom zaboreným do jej pleca. „Dobre teda.“

Odtiahne sa, držiac ma za ramená. „Určite? Si nervózna z toho, že sa vracia domov? Že bude tak blízko? Rada sa o tom s tebou porozprávam.“

Ďalšia pripomienka, že Jake bude bývať iba pár stoviek metrov od miesta, kde spávam. Avšak keď sa nad jej otázkou zamyslím, uvedomím si, že sa nebojím, lebo si v skutočnosti nedokážem predstaviť, že by mi ublížil.

Čo je divné, nie? Nie som žiadna terapeutka, lenže ak som ho v ten večer ozaj videla, nepamätalo by si to niečo v mojom podvedomí? Neapanikárila by som teraz?

Než odpoviem, prinútim sa usmiať. „Nie, nie, to je v poriadku. Vážne som v pohode. O chvíľku prídem na večeru, len skočím na záchod.“

„Dobre. Lúbim ťa.“

Vstanem, nechám Laru samu na gauči. Cítim na sebe jej pohľad, pozoruje ma, keď vychádzam z miestnosti.